

Sygn. akt IX C 21/16

WYROK

IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX E.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Iwaszkiewicz

Protokolant: Monika Terpitz

po rozpoznaniu w dniu 03 kwietnia 2019 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa C. N.

przeciwko (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.

na rzecz powoda C. N. kwotę 21.845,79 (dwadzieścia jeden tysięcy osiemset

czterdzieści pięć) złotych 79/100:

a) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty od kwoty

19.500,- (dziewiętnaście tysięcy pięćset) złotych,

b) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z z ustawowymi

odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 1.845,79 (jeden

tysiąc osiemset czterdzieści pięć) złotych 79/100;

II. w pozostałej części powództwo oddala.

IX C 21/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 23 sierpnia 2013 r. powódka C. N. zażądała zasądzenia od (...) S.A. z/s w W. kwoty 41.345,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 39.500,- zł od dnia 09 lutego 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.845,79 zł od dnia 28 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, że żądana pozwem kwota jest sumą zadośćuczynienia za ból i krzywdę, jakiej powódka domagała się w związku z wypadkiem z 21 listopada 2011 r., w którym brała udział C. N., skutkiem którego ujawniły się u powódki obrażenia ciała i rozstrój zdrowia oraz zwrotu poniesionych kosztów leczenia. Wskazano, że odpowiedzialność za zdarzenie ponosi osoba używająca pojazd ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, że w dniu 21 listopada 2011 r. doszło

do wypadku drogowego, w wyniku którego doznała rany tłuczonej głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania II kości śródreźcza prawego, złamania kostki bocznej, przyśrodkowej oraz 1/2 kości strzałkowej lewej, stłuczenia lewego podudzia, złamania dystalnego odcinka żebra XI prawego. Podała, że odpowiedzialność za wypadek ponosi W. Z., który był kierowcą pojazdu marki F. (...). Wyjaśniła, że konieczne było przeprowadzenie badań oraz stosowanie środków przeciwbólowych. Powódka wskazała, że na poniesione przez nią koszty leczenia składa się kwota 1.845,79 zł. Nadto, wskazała, że pozwany odmówił wypłaty na jej rzecz odszkodowania w żądanym przez nią zakresie.

W odpowiedzi na pozew z 07.10.2014 r. (...) S.A. z/s w W. zażądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, uznając przyczynienie się powódki do przedmiotowego wypadku drogowego na poziomie 30 % i wypłacając już powódce sumę 10.500,- zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 1.503,94 zł tytułem odszkodowania w zakresie kosztów leczenia. Wskazano, że powódka nie dowiodła całości poniesionych kosztów leczenia oraz przyczyniła się do powstania wypadku na poziomie 30 %. Pozwany zakwestionował również żądanie powódki w zakresie roszczenia odsetkowego od żądanej kwoty zadośćuczynienia, za czas poprzedzający wyrokowanie w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z/s w W. prowadzi działalność ubezpieczeniową, w tym z zakresie likwidacji szkód z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

dowód:

- opis KRS pozwanego k. 97- 99

W dniu 21 listopada 2011 r. w S. przy ul. (...) miał miejsce wypadek, w wyniku którego potrącona została na przejeździe dla rowerów - przez pojazd marki F. (...) o nr rej (...) – rowerzystka, powódka C. N..

Sprawcą zdarzenia okazał się kierowca w/w pojazdu – W. Z.. Pojazd w dniu zdarzenia posiadał ważne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Kierujący pojazdem mechanicznym nie zachował należytej ostrożności i wjechał na przejeżdżającą rowerem oznakowanym przejazdem dla rowerów powódkę.

Prędkość kolizyjna pojazdu marki F. (...) o nr rej (...) wynosiła około 12,8 m/s. Prędkość kolizyjna rowerzystki 2,2 m/s. W wyniku uderzenia doszło do zwolnienia auta z poziomu 58 km/h do poziomu 46 km/h.

dowód:

- bezsporne

- dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie o sygn. akt IV K 120/12

- zeznania świadka A. N. k. 112 - 114

- opinia pisemna biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych W. M. k. 166- 177

W chwili kolizji W. Z., jako właściciel pojazdu marki F. (...) o nr rej (...), był stroną umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów zawartej z (...) S.A. z/s w W..

dowód:

- bezsporne

W wyniku zdarzenia powódka doznała rany tłuczonyj głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania II kości śródreżca prawego, złamania kostki bocznej, przyśrodkowej oraz 1/2 kości strzałkowej lewej, stłuczenia lewego podudzia, złamania dystalnego odcinka żebra XI prawego. Doznane obrażenia spowodowały konieczność poddania się leczeniu zachowawczemu w postaci założenia opatrunku gipsowego na kończynie dolnej lewej i kończynie górnej, prawej na okres 5 tygodni, spowodowały występowanie dolegliwości bólowych w/w kończyn i brak możliwości obciążania kończyny przez okres 6 tygodni. Złamania kostne wygoiły się bez powikłań, za wyjątkiem deformacji II kości śródreżca prawego wraz z osłabieniem siły uchwytu, a także bliznowca podudzia lewego. Powódka leczyła się rehabilitacyjnie. Następstwa wypadku można ocenić zgodnie z tabelą procentową stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. na 11% (przy uwzględnieniu § 8 punktu 3 Rozporządzenia (...) z 18.12.2002 r.).

Leczenie zostało zakończone. Nie ma podstaw do przewidywania wystąpienia negatywnych skutków w przyszłości w związku z przebyłym wypadkiem komunikacyjnym.

Powódka miała założone opatrunki gipsowe, nie mogła chodzić. Przyjmowała leki przeciwbólowe. Wymagała asysty osób trzecich. Miała momenty przygnębienia, smutku. Z powodu doznanych obrażeń powódka leczona była rehabilitacyjnie. W okresie od 23.02.2012 r. do 03.03.2012 r. powódka skorzystała z zabiegów rehabilitacyjnych w szpitalu (...) w K., za które zapłaciła 1.201,25 zł. Wypadek ograniczył powódki w części aktywności rowerowej. Obecnie powódka odczuwa niepewność i nie może wykonywać szeregu dawniej wykonywanych czynności.

dowód:

- opinia pisemna biegłego sądowego ortopedy – traumatologa k. 217- 235
- uzupełniająca opinia pisemna biegłego sądowego ortopedy – traumatologa k. 266- 270
- uzupełniająca opinia ustna biegłego sądowego ortopedy – traumatologa k. 3156- 316
- opinia pisemna biegłego sądowego neurologa – balneoklimatologa i medycyny fizykalnej k. 330 – 341
- uzupełniająca opinia ustna biegłego sądowego neurologa – balneoklimatologa i medycyny fizykalnej k. 374
- opinia pisemna biegłego sądowego psychiatry k. 402- 407
- dokumentacja medyczna k. 72, 76, 79 - 88
- akta szkody nr (...)
- zeznania świadka A. N. k. 112 - 114
- zeznania świadka R. N. k. 114 – 116
- zeznania powódki k. 344
- karta informacyjna leczenia sanatoryjnego k.12
- karty informacyjne leczenia szpitalnego k.10, 11
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 14
- faktura k. 33
- faktury k. 36, 37, 119 akt szkody

Po zdarzeniu powódka zwróciła się do ubezpieczyciela o wypłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pismem z dnia 02.01.2012 r. skierowanym do pozwanego zażądała wypłaty kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznane przez nią w wypadku krzywdy, a pismem z dnia 08.02.2012 r. zażądała przyznania odszkodowania za poniesione koszty zakupu leków, koszty wizyt lekarskich, dojazdów zakupu wózka inwalidzkiego.

(...) S.A. z/s w W. pismem z dnia 09.02.2012 r. wypłacił na rzecz powódki kwotę 10.500,- zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a pismem z dnia 28.05.2012 r. kwotę 1.503,94,- zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

dowód:

- pisma, k. 15, 16, 19, 21, 22, 27, 29, 30

- akta szkody nr (...)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia co do istoty sprawy stanowiły przepisy art. 415 k.c., art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”.

Przepis art. 415 k.c. stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast na zasadzie art. 445 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Stosownie do treści art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z kolei art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego normuje art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. które jako regułę stanowią, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie winy.

Dla przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę i krzywdę wyrządzoną powódce konieczne było więc zarówno zaistnienie określonego zdarzenia szkodę wyrządzającego jak i samej szkody, a także związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem, a szkodą. Przy tym podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie samo zaistnienie zdarzenia z 21.11.2011 r., wina sprawcy jak i odpowiedzialność gwarancyjna pozwanej, co do zasady zostały zakwestionowane przez pozwanego. Sąd uznał okoliczność zawinionego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego pojazdem mechanicznym W. Z. oraz związku przyczynowego tego zachowania z zaistnieniem kolizji opierając się na logicznie uzasadnionej i korespondującego z zeznaniami świadków oraz dokumentacją wypadkową opinii biegłego z zakresu z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, opinia ta nie została w żaden sposób zakwestionowana przez strony w toku procesu. Sąd przyjął więc, że powódka w żadnym stopniu nie przyczyniła się do zaistnienia wypadku drogowego z jej udziałem. Co za tym idzie odpowiedzialność pozwanego towarzystwa związana z zawarciem umowy ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej z posiadaczem pojazdu w pełnej wysokości, kierowanego przez sprawcę wypadku, również nie budziła wątpliwości.

Pozwana wypłaciła dotychczas zadośćuczynienie uznając tym samym własną odpowiedzialność gwarancyjną w wysokości 70%, jednak w wysokości nieodpowiadającej żądaniom powódki.

Spór niniejszej sprawy sprowadzał się zatem - w istocie - do ustalenia stopnia przyczynienia się powódki do powstania wypadku i rozmiaru krzywdy, a tym samym wysokości należnego C. N. zadośćuczynienia i odszkodowania za poniesione koszty leczenia.

Za podstawę ustaleń w powyższym zakresie Sąd uznał niekwestionowane przez żadną ze stron dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, jak również opinie biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, ortopedii – traumatologii, neurologii – balneoklimatologii i medycyny fizykalnej oraz psychiatrii. Zauważyć przy tym należało, że autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd uznał za zasługujące na pełną aprobatę opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii – traumatologii, neurologii – balneoklimatologii i medycyny fizykalnej, albowiem biegli w sposób kompleksowy i wewnętrznie spójny przedstawili swoje stanowiska i logicznie je uzasadnili w związku ze zgłoszonymi zarzutami. Żadna ze stron nie składała natomiast zastrzeżeń do opinii sądowych z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz psychiatrii. Nadto Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania powódki, jak też i świadków, albowiem korespondowały one z pozostałymi dowodami i nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Odnosnie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę to przesłankami roszczeń dotyczących szkody na osobie jest szkoda (krzywda) i jej rozmiar, zdarzenie ją wywołujące oraz związek przyczynowy między szkodą (krzywdą), a tym zdarzeniem. Podstawą zasądzenia świadczenia są zaś cierpienia fizyczne i psychiczne związane ze stanem zdrowia, określane mianem krzywdy.

Strona pozwana w tej materii kwestionowała swój zakres odpowiedzialności uznając, iż powódka przyczyniła się do wypadku drogowego w stopniu 30 %, a przez to zadośćuczyniła powódce kwotą 10.500,- zł oraz kwotą 1.503,94 zł wypłaconymi w postępowaniu likwidacyjnym. Ustalenia Sądu musiały dotyczyć więc zasadniczych przesłanek odpowiedzialności z tytułu zadośćuczynienia to znaczy stopnia dolegliwości bólowych i ujemnych przeżyć psychicznych, powstałych w związku z tym wypadkiem oraz ich wpływu na funkcjonowanie powódki w życiu codziennym po wypadku oraz to, jak bardzo niekorzystnie wypadek zmienił życie powódki.

Jeśli chodzi o określenie skutków zdrowotnych wypadku podstawowe znaczenie dla ustaleń Sądu miała przedmiotowe opinie biegłych oraz dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach sprawy. Ocena twierdzeń strony, co do stanu zdrowia powódki i danych zawartych w dokumentacji medycznej musiała być dokonana przy użyciu wiedzy specjalnej opinii biegłego sądowego. Informacje tego rodzaju Sąd - zgodnie z dyspozycją art. 278 §1 k.p.c. - może pozyskiwać wyłącznie za pośrednictwem opinii biegłego sądowego lub instytutu.

Powołani w sprawie biegli w oparciu o akta sprawy karnej, dokumentację medyczną oraz badanie powódki w sposób logiczny i jasny wskazali, jakie dolegliwości miała C. N.. Biegli podkreślili, że w wyniku zdarzenia powódka doznała wskazywanych w pozwie obrażeń. Doznane obrażenia spowodowały konieczność poddania się leczeniu zachowawczemu, spowodowały występowanie dolegliwości bólowych kończyn i brak możliwości obciążania kończyny. Złamanie kości podudzia wygoiło się bez powikłań, lecz pozostawiło trwałą bliznę. Powódka leczyła się rehabilitacyjnie. Następstwa te można ocenić zgodnie z tabelą procentową stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. na 11 % (przy uwzględnieniu §8 punktu 3 Rozporządzenia (...) z 18.12.2002 r.). Leczenie zostało dawno zakończone. Nie ma podstaw do przewidywania wystąpienia negatywnych skutków w przyszłości w związku z dawno temu przeżytym wypadkiem komunikacyjnym. Powódka nie wymaga obecnie rehabilitacji celem przywrócenia do pełnej sprawności fizycznej. Brak było również podstaw ku temu by nie dać wiary zeznaniom powódki i świadków, którzy wskazywali, że zaraz po wypadku powódka odczuwała silny ból, szczególnie nogi. Miała ona założone opatrunki gipsowe, nie mogła chodzić. Przyjmowała leki

przeciwbólowe. Wymagała asysty osób trzecich. Nie jest także spornym, iż wypadek ograniczył powódkę w części aktywności komunikacyjnych (nie może sobie pozwolić nadal na jazdę rowerem). Obecnie powódka odczuwa ogólną niepewność i nie może wykonywać szeregu dawniej wykonywanych czynności.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że ustawodawca posłużył się jedynie zwrotem możliwości przyznania „odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”. Należy zauważyć, iż ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, który to pogląd podziela również Sąd wskazuje, iż ocena ta poparta być musi wszechstronnym rozważeniem ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w tym zakresu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, możliwych następstw fizycznych i psychicznych, w tym także tych które mogą wystąpić w przyszłości. „Odpowiednia suma w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09). „Stosownie do art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienie, stanowiące formę rekompensaty pieniężnej z tytułu doznanej szkody niemajątkowej, ma być "odpowiednie" do doznanej krzywdy, którą określa się przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych oraz skutków uszczerbku zdrowia na przyszłość. Zespół tych okoliczności stanowi podstawę faktyczną określenia zadośćuczynienia, zarówno przy precyzowaniu żądania przez poszkodowanego, jak i przy wyrokowaniu” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., sygn. akt IV CSK 243/08). Przy czym powszechne aprobowany w doktrynie i orzecznictwie jest pogląd, że z samego charakteru krzywdy wynika jej subiektywny charakter, a dokonując badania zasadności powództwa w tym zakresie sąd winien kierować się takimi okolicznościami jak: wiek poszkodowanego, stopień i długotrwałość odniesionych obrażeń, intensywność cierpień, skutki uszczerbku na przyszłość, poczucie przydatności, bezradności, konieczność korzystania z pomocy innych osób, pozbawienie możliwości samodzielnego wykonywania zawodu.

Uwzględniając podniesione zalecenia, należało dojść do przekonania, że zdarzenie z dnia 21.11.2011 r. wywołało u powódki cierpienia natury fizycznej oraz niewątpliwie psychicznej, przy czym – w ocenie Sądu - ich rodzaj i zakres uzasadniał przekonanie, że krzywda doznana w wyniku cierpień wywołanych wypadkiem zostanie zrekompensowana poprzez wypłatę zadośćuczynienia pieniężnego w łącznej kwocie 30.000,- zł.

Przyznając wskazaną wysokość zadośćuczynienia sąd miał na względzie przede wszystkim zakres doznanych przez C. N. cierpień, jak też zaawansowany wiek powoda w chwili zdarzenia oraz wpływ wypadku na jej przyszłość.

Przede wszystkim nie pozostaje wątpliwym, że - w wyniku zdarzenia - powódka musiała być hospitalizowana, wymagała pomocy osób trzecich,. Proces leczenia wiązał się zaś z koniecznością pozostawania przez okres kilku tygodni w unieruchomieniu. Mimo zakońzonego procesu leczenia powódka nie powróciła do dawnej, całkowitej sprawności. Wciąż bowiem stwierdza się u niej – mały, ale jednak - uszczerbek na zdrowiu. Zdarzenie powodujące negatywne skutki zdrowotne o rozmiarach opisanych powyżej niewątpliwie wpłynęło na stan psychiczny powódki, która nie mogła już brać udziału w szeregu czynnościach życia rodzinnego i codziennego oraz jazdy rowerem, z których wcześniej korzystała.

Dokonując oceny zasadności zgłoszonego w sprawie żądania zapłaty dalszego zadośćuczynienia należało mieć na względzie to, że pozwana uprzednio wypłaciła już powodowie świadczenie z tego tytułu w kwocie 10.500,- zł. Wskazana okoliczność nie mogła pozostawać w sprawie obojętną dla szacowania należnego w dalszym ciągu powódce świadczenia z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę będącą skutkiem wypadku z dnia 21.11.2011 r. Uwzględniając powyższe Sąd uznał ostatecznie, że zasądzenie na rzecz powódki kwoty 19.500,- zł, jako uzupełnienie należnego jej zadośćuczynienia, jest wystarczające i zadośćuczyni doznanej przezeń wskutek wypadku krzywdzie i to zarówno w postaci cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Tym samym brak jest - w ocenie Sądu - podstaw do uwzględnienia roszczenia powódki o zadośćuczynienie w kwocie przekraczającej zasądzoną kwotę, jak i w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, gdyż leczenie powódki zostało zakończone i z niezakwestionowanych w tej mierze opinii biegłych wynika jednoznacznie brak podstaw do przewidywania wystąpienia negatywnych skutków

w przyszłości w związku z przebytych wypadkiem komunikacyjnym, co skutkowało w tym zakresie oddaleniem powództwa.

O odsetkach ustawowych i odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwot zasądzonych na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z art. 455 k.c. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Odnośnie odsetek od kwoty z tytułu zadośćuczynienia w orzecznictwie występują równoległe dwa różne poglądy co do sposobu określania wymagalności świadczenia z tytułu zadośćuczynienia. Z jednej strony wskazuje się, iż wierzyciel może domagać się zapłaty na podstawie art. 445 k.c. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie liczonymi od daty wezwania dłużnika do zapłaty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II CSK 434/09, opubl. LEX nr 602683). Jednocześnie podkreśla się, iż „w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2003 r., sygn. akt IV CK 130/02, opubl. LEX nr 82273). W ocenie Sądu rozstrzygnięcie w tym przedmiocie zależy od tego, czy da się określić, jaka kwota zadośćuczynienia była adekwatna do wyrządzonej krzywdy w dacie, którą powód wskazuje jako datę wymagalności jego roszczenia. Z dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych wynika, że wszelkie dolegliwości fizyczne oraz psychiczne uaktywniły się u powódki bezpośrednio po wypadku. W późniejszym okresie następowała ich stopniowa minimalizacja i nie uaktywniły się nowe urazy. Oczywiście u powódki występowały nadal – okresowo – bóle pourazowe (co zostało uwzględnione w wysokości przyznanego zadośćuczynienia) i inne niedogodności niemniej jednak charakter doznanych uszkodzeń ciała pozwalał przewidzieć wysokość zadośćuczynienia już w momencie jego zgłoszenia przez powódkę.

W związku z tym na dzień zgłoszenia szkody (co nie kwestionował ubezpieczyciel) nie znane były jeszcze wszystkie następstwa wypadku – pobyt w sanatorium w C., zmiany skórne z lat 2014 – 2015 po zabiegach rehabilitacyjnych, znane natomiast były poniesione koszty leczenia. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Trzydziestodniowy termin upłynął zatem bezskutecznie, stąd też sąd uznał za zasadne żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 maja 2012 r. od kwoty zasądzonego odszkodowania za poniesione koszty leczenia. Odnośnie zadośćuczynienia wszystkie następstwa wypadku ujawniły się po zakończonym procesie leczenia, co skutkowało zasądzeniem odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia orzekania.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punktach I i II sentencji orzeczenia.